

Η ευρωπαϊκή αγάπη προς την ακροδεξιά καλά κρατεί ως φυσική συνέχεια των ευρωπαϊκών πολιτικών της λιτότητας και των αδιεξόδων. Σε μια εποχή όπου η παραγωγικότητα είναι μεγαλύτερη από ποτέ η απάντηση της ΕΕ είναι λιτότητα, ρατσισμός και ένταση της εκμετάλλευσης της ατζέντας της κλιματικής κρίσης, προκειμένου να εφαρμόσει πολιτικές φιλικές προς το μεγάλο κεφάλαιο και επιβλαβείς για τους λαούς. Όσο για το θέμα των πολέμων (Παλαιστίνη, Ουκρανία, κ.α.) ακολουθεί πολιτική ουράς στις ΗΠΑ απέναντι στο αντίπαλο δέος Κίνας-Ρωσίας. Τα κόμματα εξουσίας του πάλαι ποτέ γαλλογερμανικού άξονα, που παρ' όλη τη σημερινή φαγωμάρα τους για την ηγεμονία στην Ευρώπη ομονόησαν στη χάραξη και στην εφαρμογή αυτής της πολιτικής, καταβαραθρώθηκαν. Μάλιστα σημείωσαν αυτά τα αρνητικά αποτελέσματα, ενώ υιοθετούσαν παράλληλα την ακροδεξιά ατζέντα: της εχθρότητας προς τους πρόσφυγες που συχνά είναι αποτέλεσμα των ίδιων των πολιτικών της ΕΕ ή χωρών της, του εθνικισμού ως προκάλυμμα για πολεμικές δαπάνες, της συστηματικής συρρίκνωσης των λεγόμενων «ευρωπαϊκών δημοκρατικών αξιών» με την ακραία καταστολή των απανταχού κινημάτων, αφού κούμπωνε μια χαρά στην επίσημη πολιτική γραμμή τους. Η ακροδεξιά βέβαια ούτε ενιαία είναι, ούτε σταθερή στις απόψεις της, με χαρακτηριστική την περίπτωση της Μελόνι, της οποίας ο δήθεν «αντισυστημικός» λόγος αντικαταστάθηκε εύκολα από την πλήρη ευθυγράμμιση με τα αφεντικά των Βρυξελλών. Έτσι, στους κόλπους του νέου ευρωπαϊκού κοινοβουλίου αναμένεται να εκπροσωπούνται πια δύο ομάδες ακροδεξιών σχηματισμών.

Το κυβερνητικό αφήγημα πως η Ευρώπη γύρω μας βυθίζεται στην ακροδεξιά ενώ στην Ελλάδα υπάρχει σταθερότητα, είναι ψευδές. Η ΝΔ σταθερά υιοθετεί την ατζέντα της ακροδεξιάς, δολοφονώντας ανθρώπους στα σύνορά της, και απομονώνει τη χώρα κρατώντας τη «σταθερά κοντά στην Ευρώπη» - κι εκεί τελειώνει η σταθερότητά της. Η κατακρήμνιση του μόλις πριν από έναν χρόνο «κραταιού» 41% καμία σταθερότητα δεν δείχνει. Η δε ανικανότητα του δεύτερου πυλώνα του αστισμού/δικομματισμού να ορθοποδήσει επίσης αποτελεί αδυναμία του πολιτικού συστήματος συνολικά και απόδειξη για το πού οδηγεί η αντιπολιτευόμενη συμπολίτευση των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, ΝΕΑΡ. Η άνοδος των πάσης φύσεως ακροδεξιών σχηματισμών είναι ανησυχητική. Το ερώτημα τέθηκε π.χ. στη γαλλική αριστερά και κοινωνία: «Μακρόν ή Λεπέν» και όχι μόνο δεν σταμάτησε τη δεύτερη, αλλά την οδηγεί τάχιστα στα ανώτερα αξιώματα. Στη χώρα μας έχουμε την ιστορική εμπειρία του διλήμματος «Καραμανλής ή τανκς» και γνωρίζουμε πού οδήγησε την ταξική πάλη η απάντηση σε ένα τελικά ψευτοδίλημμα. Τμήμα της ελληνικής αριστεράς και της κοινωνίας πορεύεται με βάση τη λογική του μικρότερου κακού και θα συνεχίσει να το

κάνει ιδιαίτερα όσο δεν εμφανίζεται μια αξιόπιστη και ισχυρή αντικαπιταλιστική, σοσιαλιστική απάντηση. Στο όνομα αυτού του αμυντικού ερωτήματος, αλλά και της ορατότητας και του «εφικτού» γίνονται σημαντικοί συμβιβασμοί που οδηγούν αριστερούς ψηφοφόρους στις μεγάλες δεξαμενές των ΚΚΕ και ΜΕΡΑ25 με τις ψήφους της «μισής καρδιάς». Μισές καρδιές λόγω των μισών δρόμων που ακολουθούνται τόσο από το ΚΚΕ, που ούτε για τα Τέμπη δεν μπόρεσε να αρθρώσει το αίτημα κρατικοποίησης του ΟΣΕ, όσο και από το ΜΕΡΑ25 του «η Ε.Ε του 2015 δεν είναι ίδια με αυτή του 2024», άρα δεν έχει νόημα η συζήτηση για τη ρήξη και αποδέσμευση από αυτήν, αλλά έχουν νόημα οι θεωρίες περί νεφοκεφαλαίου και τεχνοφουδαρχίας.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπολείπεται της ανάγκης που τη γέννησε και συνεχίζει να τη γεννάει κάθε μέρα, σε κάθε κοινωνικό χώρο. Η αδυναμία της αυτή είναι εμφανής στο εκλογικό της αποτέλεσμα, παρά τον μεγάλο αγώνα μελών της σε διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις. Ήταν μια δύσκολη μάχη διάρκειας, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς την κατάσταση των δικών μας μελών που δεν είναι επαγγελματικά στελέχη και η ενασχόληση με τα κοινά έγινε παρατεταμένα εις βάρος της επαγγελματικής, προσωπικής και οικογενειακής μας ζωής. Ακόμα περισσότερο, μαζί με άλλες δυνάμεις του χώρου μας βιώσαμε τις δυσβάσταχτες οικονομικές απαιτήσεις, την πολιτική φίμωση, την αντιδημοκρατία και την παραπληροφόρηση, με κάποιες λίγες μεταμεσονύκτιες εμφανίσεις στην τηλεόραση. Βάλαμε ωστόσο στην παρέμβασή μας τα καυτά ζητήματα της ακρίβειας, των ιδιωτικοποιήσεων, του πολέμου και δώσαμε τις δικές μας απαντήσεις για το ξεπέρασμά τους στην κατεύθυνση του σοσιαλισμού-κομμουνισμού.

Η εκλογική παρουσία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από την εμφάνισή της παρουσιάζει έντονη διακύμανση. Παρά τη σταθερότητα και τη συνεπή παρουσία της σε κοινωνικούς, εργατικούς και πολιτικούς αγώνες, με κορυφαία παραδείγματα τη δράση μας στο δημοψήφισμα του 2015 και στις απεργίες του 2011-2012, εκλογικά παρουσιάζουμε μεγάλη αστάθεια. Οι λόγοι είναι πολλοί -ενδογενείς και εξωγενείς- και θα επιχειρήσουμε να επισημάνουμε συνοπτικά κάποιους, προκειμένου ίσως να δρομολογηθεί η αντιμετώπισή τους.

1. Κοινωνική διαστρωμάτωση με προνομιακό πεδίο παρέμβασης και προέλευσης πολιτικά ασταθή μικροαστικά στρώματα, που οδήγησε σε διασπάσεις ή /και σιωπηρές αποστρατεύσεις.

2. Ανισομερής γεωγραφική κατανομή των δυνάμεών μας με αδύναμη πανελλαδική φυσική παρουσία.

3. Επιμονή στην συγκρότηση μιας «πρωταρχικής συσσώρευσης» αγωνιστών και οργανώσεων εις βάρος της ίδιας της αυτοτελούς δουλειάς της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε όλα τα επίπεδα.

4. Μη δέσμευση σε συλλογικές αποφάσεις, πράγμα που ενέτεινε την κρίση αξιοπιστίας μας.

Αποτέλεσμα των παραπάνω ήταν να ατονήσουν οι εσωτερικές διαδικασίες του εγχειρήματος και να οδηγηθούν σε αποστοίχιση ακόμα περισσότερα μέλη και φίλοι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Πίσω από όλα αυτά υπάρχει ο μεγάλος και κύριος λόγος της πτωτικής πορείας της Αριστεράς παγκόσμια, χρόνια τώρα, που είναι η αδυναμία να ορθωθεί στρατηγικά ένα άλλο όραμα ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και στον καπιταλισμό. Στη χώρα μας ειδικά, η δεξιά αναζήτηση εξηγείται από τον πρόσφατο διασυρμό της έννοιας της αριστεράς εκ μέρους του ΣΥΡΙΖΑ και από την ταύτισή του όχι με την ελπίδα ενός άλλου δρόμου και μιας φιλολαϊκής πολιτικής, αλλά με έναν ακόμα διαχειριστή. Ο ΣΥΡΙΖΑ λειτούργησε έτσι σαν ανάχωμα απέναντι στη ριζοσπαστικοποίηση και στις αναζητήσεις πλατιών μαζών προς τα αριστερά μετά τις πλατείες και το δημοψήφισμα του 2015 και συνεχίζει να το κάνει με τις διαφορές μεταΣΥΡΙΖΑ εκδοχές του.

Σε 5 χρόνια πού φαντάζεστε τον εαυτό σας; Σε 10 χρόνια;

Η 15ετής παρουσία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει σημαντικά θετικές παρακαταθήκες. Το εκλογικό της 0,51% δεν σημαίνει ότι πρέπει να αυτοδιαλυθεί, αλλά ούτε και να μας καθησυχάσει επειδή «κρατηθήκαμε». Έχει ενδιαφέρον ότι η ποσοστιαία πτώση και άλλων ψηφοδελτίων του χώρου (ΟΚΔΕ, Μ-Λ ΚΚΕ) είναι ανάλογη. Θα είναι χρήσιμο να αξιολογήσουμε τη δουλειά που γίνεται σε περιοχές όπου τα πήγαμε καλά εκλογικά. Το Περιστέρι είναι μια τέτοια περιοχή (1,40%), όπου παρότι όλοι οι παραπάνω παράγοντες ισχύουν στο ακέραιο, εξισορροπούνται από σταθερή και εξωστρεφή καθημερινή δουλειά που γίνεται. Δουλειά με φυσική επαφή, ειλικρινή ανοίγματα και σπάσιμο στεγανών πολιτικών χώρων ταυτόχρονα με την πολιτική ηγεμονία του χώρου μας. Στο ΕΚΚΕ έτσι φανταζόμαστε και τη στράτευση μας σε 5 και σε 10 χρόνια. Πάνω στον επαναστατικό δρόμο με ένα μαζικό και πολύμορφο κοινωνικοπολιτικό κίνημα και την ηγεμονία της αντικαπιταλιστικής, αντιΕΕ και κομμουνιστικής αριστεράς της εποχής μας.

